

HEYKEL'İN NAMUSU

Bir keresinde Avrupa kentlerinin birinde tarihi bir binanın üzerinde yüze yakın heykel saymışım. Her biri farklı bir olayı tasvir ediyordu.

Kimisinde melekler tartışıyor, kimisinde krallar savaşıyordu. İçlerinde çok basit olanları da vardı. Basit gemi heykelleri, evler.

Ama en ilginç heykellere Prag'da rastlamışım. Pencere pervazlarının altında veya bir evin balkonunu tutan bir çift tanrıça eli olarak karşıma çıkmıştı heykeller. İçlerinde korkutucu olanları da vardı. İnsan başlı, hayvan vücutlu tuhaf bir şekilde Tanrı'nın gazabına uğramış yaratıklar.

Ancak hepsinde en ince ayrıntılar dahi düşünülmüş olduğundan ve müthiş bir estetikle yaratıldıklarından korkutuculukları geri plandaydı. Ve her biri o toprakların insanların farklı bir tarihini ve halini anlatıyordu.

İnsanın en üstün çabası kendini ifade ve kendinden bir iz bırakmak. Sanat da bu nedenle var. Bir resim, bir heykel, yazı veya müzik; kendini, bazen tarihini ifade etmek.

Bundandır Nemrut'ta Kommagene krallarını tanıyoruz, öyle bir iz bırakmışlar bize.

Ve ölümsüz **Shakespeare** her durumunu anlatmış insanlığın.

Oysa sanat, estetik bize ne kadar uzak kavramlar. Sanat değerini bilemem ama Kemer'deki heykelin namusunu tartışıyoruz.

Bu aralar ne çok karıştırıyoruz bazı şeyleri. Elitler, beyaz Türkler ve halkın egemenliği kavramları çarpışıyor. Bundan olacak Kemer'deki aslında alışkın olduğumuz durumlar meşruiyet kazanıyor birden.

Heykelin namusunu konuşuyoruz. Ahlaka mugayir heykelin Kemer halkının iffetine zarar vermesinden korkulmuş olacak, Kemerliler heykeli taşlamaktan söz ediyor.

Halide Edip Adıvar 'ın "*Vurun Kahpeye*" romanı bir heykel için güncelleşiyor. Vurun heykele!

Halkın egemenliği heykelin taşlanmasından yanadır çünkü.

Müstehcen heykeli savunanlar elit, beyaz Türkler; diğerleri halkın egemenliği.

Yüzde 47'lik oy oranı halkın egemenliğini kanıtladığından heykelin katli vaciptir.

Bu aralar "*ifade özgürlüğü*" söylenedursun, anayasa tartışmaları yapılsın efendim, ifadeniz genel kanaate uygun olmalı. Özgürlüğünüzün sınırları halkın egemenliği. Sanatınız, yazınız, düşünceniz buna uyacak, örf, âdet ve geleneklerimize uygun olmalısınız, heykel olsanız bile.

Sonra bir de her tür bayalığı alkışlamalısınız, yine halkın egemenliği adına. İtiraz ederseniz beyaz Türk, elit gibi sınıflandırmalara maruz kalmanız ve hatta aşağılanmanız kaçınılmaz.

Bu aralar aydın sorumluluğu böyle işliyor.

Heykel değildir medeniyetin simgesi, resim, müzik hiçbirisi değil onlara göre.

Nedir medeniyet peki?

Michelangelo'yu, **Dali**'yi, Shakespeare'i bırakalım Batı'ya; biz Kemer'deki heykelin namusunu tartışarak medeniyete ulaşmaya çalışalım.

Vurun heykele!